

med at forskaffe de under Fattigvæsenet forterende Almisselemmer Holig her i Staden, og da der fra Statens Side ikke forestaaer Byggearbejder eller Andet, vedkommende Kjøbenhavns Toldbod, i Løbet af næste Finantsaar, der kunde gjøre det i sær Grad ønskeligt eller nødvendigt at have bemeldte Grund til fri Raadighed, har Finantsministeriet Intet fundet til Hinder for at indrømme Magistratens Begjæring, saaledes at der for Benyttelsen svares en Leie af 2,000 Rd., hvoraf den første Halvdel vil være at indbetale til October Flyttedag 1868 og den anden Halvdel til April Flyttedag 1869. I Overensstemmelse hermed vil den ovennævnte Contos Paalydende være at forhøje med det angivne Beløb, ligesom et tilsvarende Beløb i sin Tid vil være at beregne paa Finantslovforslaget for 1869—70."

Herimod vides Intet at erindre.

19) 5. III. c. Paa Grund af en Embedsmands Oprykning paa høiere Alderstillæg foreslaaer Finantsministeren den til personlige Tillæg opførte Sum nedsat med 150 Rd.

Dette Forslag tiltrædes.

20) 5. III. 3. Udvalget har fra Finantsministeren modtaget følgende Skrivelse:

„Foranlediget ved et i Aaret 1860 indkommet Andragende fra Directionen for Dampffibssinteressentklubben i Helsingør, der gik ud paa, at Toldvæsenets Expeditionstid i Kjøbenhavn de Søguedage maatte blive saaledes ordnet, at Expeditionen af de helsingørse Dampffibe ikke standfædes midt om Dagen i den almindelige Forretningstid, i hvilken alle andre commercielle Forretninger gaae deres usorstyrede Gang, og at bemeldte Dampffibe om Helligdagene, naar de ikke medførte Fragtgods, men ifkun Passagerer med deres Reisetøj, maatte blive ligesom Vaade og andre Seilfartøier, der nu komme med Passagerer, fritagne for at svare Toldbiæter til det almindelige Toldopshyn, der er paa Post for at varetage Toldvæsenets Tare, troede Finantsministeriet at burde tage under Overveielse, hvorvidt de Bestemmelser, der vare gjældende med Hensyn til Tiden for Tilshnet med Løsen og Løden i Kjøbenhavns Havnebidistricter, hvor det nævnte Selskabs Skibe anløbe, kunde siges at være tidsfvarende, eller om, og da i hvilket Omfang, det maatte lade sig gjøre uden at træde Statskassens eller Toldpersonalets Tare for nær at træffe saadanne Forandringer i de gjældende Bestemmelser, navnlig den ved Placat af 23de Januar 1841 kundgjorte allerhøjeste Resolution af 15de s. M., at derved vilde opnaaes de omhandlede Vettelser.

Finantsministeriet kunde imidlertid dengang ikke ansee Tiden for kommen til at foretage gennemgribende Forandringer i de paagjældende Bestemmelser, men maatte holde for, at en mindre Endring i de Bestemmelser, som vare gjældende for Kjøbenhavns Havnebidistricter, turde antages at give tilstrækkelig Vettelse. Paa en af Finantsministeriet i denne Anledning nedlagt allerunderdanigst Forestilling blev det derefter ved allerhøjeste Resolution af 11te Juli 1862 fastsat, at den ovenanførte allerhøjeste Resolution af 15de Januar 1841 forandredes derhen, at de deri fastsatte Diæter — der andrage for Arbejde af Toldpersonalet udenfor den ordinære Expeditionstid de Søguedage 64 s pr. Time og Helligdagene 1 Rd. 32 s pr. Time for hvert Skib respective til Havnecontrolleuren og til de Toldassistenter, som udfordres til Opshnet — nedsattes saaledes, at Betalingen blev ens for Søgne-, Søn- og Helligdage og ikke mere end 64 s pr. Skib til hver paagjældende Toldofficiant for de 2 første Timer eller hvilken som helst Del deraf med et Tillæg af 32 s for hver paafølgende Time, $\frac{1}{2}$ Time og derunder regnet for $\frac{1}{2}$ Time og over $\frac{1}{2}$ Time for en hel.

Efter at der ved denne Foranstaltning var givet Skibsfarten paa Kjøbenhavn nogen Vettelse, der imidlertid allerede dengang af Finantsministeriet betragtedes som kun foreløbig og som Noget, der under Skibsfartens stadige Udvikling inden føie Tid maatte vise sig util-